

7. velikonočna nedelja B

*Sveti Oče, ohrani jih v svojem imenu.
Ne prosim, da jih vzameš s sveta,
ampak da jih obvaruješ hudega. (Jn 17,11b.15)*

Prvo berilo

Apostolska dela 1,15-17.20a.20c-26

V tistih dneh je Peter vstal sredi bratov, zbrala se je skupina kakih sto dvajset ljudi, in rekel: "Bratje! Moralo se je izpolniti Pismo, kakor je Sveti Duh napovedal po Davidovih ustih o Judu: postal je vodnik tistih, ki so zgrabili Jezusa. Bil je prištet med nas in deležen naše službe. V knjigi psalmov je namreč pisano: 'Njegovo bivališče naj postane puščava.' In dalje: 'Njegovo službo naj prevzame kdo drug.' Tu so možje, ki so hodili z nami ves čas, dokler je Gospod Jezus prihajal k nam in odhajal od nas, od Janezovega krsta do dne, ko je bil vzet od nas. Eden od njih mora biti z nami priča njegovega vstajenja!" Predlagali so dva, Jožefa, ki se je imenoval Báršaba, z vzdevkom Just, in Matija. Nato so takóle molili: "Gospod, ti poznaš srca vseh, pokaži, katerega od teh dveh si izbral, naj prevzame mesto v tej službi in apostolstvo, od katerega je odpadel Juda, da je šel na svoj kraj!" In žrebali so, žreb pa je določil Matija, in pridružili so ga enajstim apostolom.

Drugo berilo

1 Janez 4,11-16

Preljubi, če nas je Bog tako vzljubil, smo se tudi mi dolžni ljubiti med seboj. Boga ni nikoli nihče videl. Če se med seboj ljubimo, ostaja Bog v nas in je njegova ljubezen v nas popolna. Po tem spoznavamo, da ostajamo v njem in on v nas: dal nam je od svojega Duha. In mi smo ga gledali in pričujemo, da je Oče poslal Sina za odrešenika sveta. Kdor priznava, da je Jezus Božji Sin, ostaja Bog v njem in on v Bogu. Mi smo spoznali ljubezen, ki jo ima Bog do nas, in verujemo vanjo. Bog je ljubezen, in tisti, ki ostaja v ljubezni, ostaja v Bogu in Bog ostaja v njem.

Tisti čas je Jezus povzdignil oči k nebu in molil: "Sveti Oče, ohrani jih v svojem imenu, ki si mi ga dal, da bodo eno kakor midva. Dokler sem bil z njimi, sem jih varoval v tvojem imenu, ki si mi ga dal. Obvaroval sem jih in nobeden izmed njih se ni pogúbil, razen sina pogubljenja, da se izpolni Pismo. Zdaj odhajam k tebi, vendar to govorim na svetu, da bodo imeli v sebi polnost mojega veselja. Izročil sem jim tvojo besedo, svet pa jih je zasovražil, ker niso od sveta, kakor jaz nisem od sveta. Ne prosim, da jih vzameš s sveta, ampak da jih obvaruješ hudega. Niso od sveta, kakor jaz nisem od sveta. Posveti jih v resnici; tvoja beseda je resnica. Kakor si mene poslal na svet, sem tudi jaz njih poslal med svet, in zanje se posvečujem, da bi bili tudi oni posvečeni v resnici."

V premišljanje

Poslavljanja od dragih ljudi so povezana z bolečino in žalostjo. Toliko več tehtajo njihove duhovne oporoke.

Tako moramo iz položaja slovesa razumeti Jezusov nagovor učencem, s katerim se srečujemo v današnjem evangeliju. V obliki molitve izreka Kristus za svojo Cerkev priprošnjo in obenem seznanja svoje učence s paradoksalnim položajem, ki ga bodo morali po njegovem prispetju v nebo živeti in prestajati. Bodo sicer "v svetu", a ne "od sveta". Ta "biti-v-svetu" in vendar "ne-bitni-od-sveta" v evangeliju sicer izraža menjavo stališča, ne pomeni pa bega ali umika. Ne izhod iz tega sveta, kakor ga včasih najdemo, ne tujost temu svetu, nista pravi rešitvi, tudi če nam brije v obraz včasih prav oster veter, temveč posvečevanje tega sveta. Posvečevanje – velika, morda v našem življenjskem kontekstu preveč abstraktna beseda. V resnici gre za zelo preprosto držo: prav kakor Bog ljubi vse ljudi, ne glede na njihov izvor, prispevek, moč v svetu ali nemoč, in se zanje poteguje, smo tudi sami zadolženi za to, da se prednostno postavimo na stran tistih ljudi, ki sami nimajo nobenega glasu ali pa je njihov glas prešibek, da bi sporočili resnico o svojem trpljenju in dovolj glasno opozorili na svoje stiske in potrebe. Kristjani življenja in sveta ne bi smeli videti kakor turisti tujo deželo, ne da nas bi prizadela stiska vsakega časa in kraja. Nasprotno, kot kristjani smo zadolženi, da se, kakor Jezus, podvržemo zakonom življenja, da bi bili v vsem ljudje, razen v grehu. Živeti in deliti človeško usodo – da, a brez zaveze z zlom in njegovim kraljestvom moči, nasilja in zlaganosti in ne da bi se podvrgli zakonom egocentričnega sveta, ki podpirajo pravico močnejšega in odrekajo pravico do življenja šibkim glasovom. To pomeni "upirati se zlu" in to ni lahka zadeva. Ker Kristus pozna naše napore, prosi Boga za to, da bi bil z nami nasproti močem zla in v "posvečevanju po resnici". Samo posvečeni in okrepljeni z močjo Duha lahko ostajamo povezani s Kristusom, živimo kakor on in to življenje tudi podarjamo naprej. To je součinkovanje pri "posvečevanju" sveta, in čvrsto in dosledno vztrajanje v tem – kakor vemo – ni lahko. Predreti moč sveta, ki ima usmeritev h Kristusu za nevarno ali za oviro, vedno pomeni tudi izkušnjo bolečine in križa. Apostoli pa smo lahko verodostojni samo, če se tudi tej izkušnji ne izmikamo. Zato vedno znova potrebujemo binško izkušnjo, krepitev s Svetim Duhom. Jezusova oporoka nam ne obljublja raja na zemlji. Obljubi pa nam moč od zgoraj, da bi tako tudi po našem deležu drevo križa postalo drevo življenja – za vse.